

Лети, но въ горнемъ морѣ свѣта,
Гдѣ силой дышащая грудь
Разгуломъ вольности согрѣта,
О младшихъ братьяхъ не забудь!.....

Съвсемъ тихо почнѣ той, но колкото по нататѣкъ,
толкова повече гласѣтъ му все силенъ и силенъ.

На степь полуденнаго края,
На дальній западъ оглянись:
Ихъ много тамъ, гдѣ брѣтъ Дуная,
Гдѣ Альпы тучей обвилнѣ,
Въ ущельяхъ скалъ, въ Карпатахъ темныхъ,
Въ балканскихъ дебряхъ и лѣсахъ,
Въ сѣтяхъ тевтоновъ вѣроломныхъ,
Въ стальныхъ татарина цѣняхъ!
И ждутъ окованныя братья,
Когда же зовъ услышать твой,
Когда ты крылья, какъ обѣять,
Прострѣшь надъ слабой ихъ главой.....
О, внемни ихъ, орелъ полночи!
Пошли имъ громкій свой привѣтъ!.....
Пусть ихъ утѣшитъ въ рабской ночи
Твоей свободы яркій свѣтъ!.....
Питай ихъ нищей силъ духовныхъ,
Питай надеждой лучшихъ дней,
И хладъ сердець единокровныхъ
Любовью жаркою согрѣй!.....
Ихъ часъ придетъ! Окрѣпнута крылья,
Младяя ноги подростутъ,
Вскричатъ орлы и цѣпь насилья
Желѣзнымъ клювомъ расклюютъ.....

И това ще бѣде!... И това ще бѣде непременно.

— Кога? малко скептически попитахъ азъ.

— А пѣ, когато у насъ ще има толкова много „нищи силъ духовныхъ“, че ний ще смѣ въ състояние да са раздѣлимъ съ него; а второ, когато „на нашата свобода има ярка свѣтлина“, дѣйствиелно да бѣде свѣтла и на цѣлнйтъ свѣтъ извѣстна....

— А до тогава?

— А до тогава да са надѣваме, да вѣрваме, да не навъждаме глава и да не губимъ своето сродство съ народѣтъ, съзнанието на своята националностъ.